

ИЗЛАЗИ СУБОТОМ.

ЦИЈЕНА:

За ЦРНУ ГОРУ на год. 4 ф.
на по године 2 ф., на четврт
године 1 ф.За АУСТРО-УГАРСКУ БОС-
НИЈУ и ХЕРЦЕГОВИНУ на год.
6 ф., на по год. 3 ф., на четврт
године 1 ф. и 50 новч.За све остале земље годишње
20 фран. у азату, на по године
10 фран., на четврт год. 5 фран.

ГЛАС ЦРНОГОРЦА

ЛИСТ ЗА ПОЛИТИКУ И КЊИЖЕВНОСТ.

ДВОРСКЕ И ДИПЛОМАТСКЕ ВИЈЕСТИ.

Њ. Њ. В. В. Њаз и Њагиња и Њ. С. Њаз Мирко повратили су се са свог пута из Никшића.

— Госпођица Браун, дворска дама Њ. Кр. В. Велико Њагиње Меклембург Стреличке, дошла је прошле недјеље у походе Њ. Њ. В. В. Њазу и Њагињи Насљедицима —

Госпођа Константиновићка, супруга бугарског дипломатског агента, отпутовала је у сриједу у Софију

— Г. Трибер, отправник послова француске Републике, ових дана повратио се из Дубровника.

— Г. Нефи-бег, бивши секретар ц отоманске легације, отпутовао је на своје ново одређење у Берну.

†

При закључку листа стиже нам ова тужна вијест:

ПЕТАГРОГ. 8 јуна (у вече). — Министар иностраних дјела Муравјев, умро је напрасно јутрос на 9½ ура.

ПОЛИТИЧКИ ПРЕГЛЕД.

Цетиње, 9 јуна.

Развоји догађаја у Кини постају сваког дана све озбиљнији и опасност бива све већа, јер су у то догађаје укључени интереси не само свих јевропских сила, него и Јапана и Савезних Америчких Држава.

Инглези се према китајским приликама налазе у најнеповољнијем положају, јер су у Кини највише омрзнути, а у питању су њихови огромни интереси, на сад не знају, гдје ће прије, да ли да у Африци сатиру до краја бурске државе, или да већу пажњу и силу окрену на Кину. Али поред заплета кинеских, као да ће искренути још једно ново питање на далеком истоку. Ствар је у овоме:

Јапански посланик у Сеулу тражио је аудијенцију код цара од Кореје, да уложи протест против извршавања смртне казне над једним кинеским јављеником, а корејска влада одговорила је, да се ова аудијенција одложи. На то је јапанска влада одмах изјавила, да она захтијева ту аудијенцију неодложно. На тај начин поред боксерског устанка у Кини и опасности по Јевропљане у тој царевини, искрсао је још један пов заплет на истоку, који потиче из сукоба у интересима између Јапана и Русије у Кореји. Ма да су се обје ове царевине тако аваним Лобанов-Јамагатовим уговором обвезале, да се не мијењају у унутрашње прилике и послове Кореје и да у тој земљи могу подизати само трговачке колоније, опет ва то и једна и друга страна гледала је, како ће свој утицај у Кореји ојачати.

Први заплет послје реченог уговора породило се између Русије и Јапана због трговачког пристаништа у Мозампо и острва Коједо. У Мозампу су Јапанци основали трговачку насељину и много земље купили, што је дало повода Русима, да они од корејске владе

траже, да се њима уступи Коједо, који влада уласком у пристаниште Мозампо. Разумије се, да су Јапанци устали против тога и запријетили ратом, на што корејска влада није Русима уступила тражено острво. Кореја је међутим дозволила Русима, да грађу за жељезничке пратове у Манџурији, сијеку у корејским шумама, а Јапану забранила је, да и даље врши поштанску и телеграфску службу у Кореји, коју му је најприје дозволила прије годину дана. С друге пак стране одобрио је јапански парламенат потребан кредит за грађоње жељезнице из Сеула у Фезан, а тимем би се Кореја довела у извјесну зависност према Јапану. Све ово укупно, као и одлагање више поменуте аудијенције, чини, да на далеком истоку постају нови и неочекивани политички заплети.

У самој Кини раде велесиле не престано у потпуном сагласју. Према том споразуму прихватиће оне све мјере, које су потребне да се очува живот и имање странаца, а за то неће тражити дозволе од китајске владе, која како се види, одобрава и помаже старокинески фанатизам и листом уз бунтовнике пристаје. По извјештајима, који отуд стижу, Боксери су имали више сукоба са савезничком војском страних велесила и на неким мјестима су потиснути, али шта то све помаже, кад се они одмах за тим показу, гдје им се нијесу ни надали и онда тамо убијају странце и пустоше све, што им само до руке дође. И кинеска војска, 30000 људи на броју, под командом Тунг-фучанга с много топова стоји пред Пекингом и подиже утврђења, да би спријечила јевропским четама, које се примичу, улазак у Пекинг. Са фортифика око Такуа већ су кинески топови осули ватру на бродове страних сила и убили и ранили толики број савезничке војске. Посланства у Пекинг у врло су критичном положају. Гласови се проносе, да су нека посланства спљена, а посланици убијени, а за јевропске чете једва данас чујемо, да су под водством Сејмуровим улегле у Пекинг. У Тијенчуну кажу, да је стигло 11000 Руса, а очекује се још руске војске.

Из свега се види, да је ситуација у Кини врло озбиљна и да није сасвијем истина оно, што је јављено било, да кинеска царина-удовица олако допушта јевропским четама улазак у Пекинг.

У цијелој Италији извршени су прошлог мјесеца избори посланика за комору и влада је с резултатом у толико била задовољна, што јој је успјело ослабити конституционалну опозицију, на што је обраћала највећу пажњу. Ове недјеље састала се први пут ново изабрана комора и с великом радозналостићу очекивало се, како ће се свршити борба, што ју влада води против опструкције, услед које је и распуштена била пређашња скупштина. Како је познато, борба међу њима постоји већ дуже времена, а влада се је против опструкције послужила са два средства: распуштањем коморе и увођењем новог пословника.

Као што се је могло очекивати, опозиција продужила је опструкцију

и ове недјеље тако, да је министарство генерала Пелуа најпослије морало одступити. Да опструкцију угуши, влада није могла ни мислити на ново распуштање коморе, јер би онда поновни избори још више ојачали све опозиционалне странке. Морало је дакле доћи до промјене министарства и краљ већ је повјерио састав новог кабинета Сараку, који ће по свој прилици саставити неко коалиционо министарство из разних конституционалних група, које се слажу у томе, да треба одржавати садашњи устав и монархију, а сузбијати републиканце и социјалисте. Опозиција ће сигурно такођер радо примити ново министарство, јер она је изјавила, да ће мировати ако се кабинет промијени и ако се укину присилне наредбе.

СА ЈУГО-АФРИЧКОГ БОЛИШТА.

Цијеле ове недјеље дође нам само један телеграм са бојишта, и то не од Роберта, већ из Преторије. Што се је то морало од једном догодити, те се од инглешких генерала ништа не чује? Прошле недјеље јавио је Роберт у кинеском стилу, како је Метуен и Киченер до ноге разбио Буре на ријечи Реностеру и рашћерао их, а кад тамо, борба се наставила сјутрадан и тек оне ноћи повукли су се Бурни сами, дакле нијесу били рашћерани. Док су се пак Метуен и Киченер борили с Бурима на сјеверу Оранџа, на ријечи Реностеру, догле је Роберт јавио другом депешом, да су Метуен, Рундле и Брабант са 35000 људи опколили Буре на истоку Оранџа. Како је могуће, да Метуен у једно исто вријеме буде на сјеверу и на истоку Оранџа? Види се дакле, да се и Робертсовим извјештајима не може потпуно вјеровати. Али што то значи, да ових дана нема ни овако некићених Робертсових депеша? То не слуги на добро. Или мисле Инглези, да бурско питање сада при кинеском заплету нема више оног интереса за Јевропу, којег је до сад имало, или по свој прилици немају ништа добра да јаве! Да нијесу случајно Бурни у залеђу Инглеза потгодош чинили, што је узрок, те се никако не може јавити?

Нема сумње, да је ово кутање знак не баш особито повољног стања Инглеза у јужној Африци. Али осим тога имају они још једну велику невољу у западној Африци, а то је врло опасан устанак приначкога племена Ашанга, који се све више шири. Ашанги су опсјели престоницу Кумаси, гдје се налази и инглешки гувернер Хоџсон са фамилијом. Опсједнути Инглези у Кумаси већ оскудијевају у храни и муницији. Инглези немају довољно војске, да Кумаси ослободе, с тога брзо шилу 900 људи појачања из Сјера Леоне. Неке инглешке новине бијаху донијеле вијест, да је гувернер Хоџсон већ капитулирао. Вијест се та до душе није потврдила, али то је истина, да су сви покушаји инглешке војске, да продру у Кумаси и да рашћерају усташе, остали до сада безуспјешни. У последњем сукобу са усташима Инглези су изгубили седам официра и колона се њихова морала повући назаг. Кад околито сами Инглези признају, онда је извјесно у ствари још много озбиљније.

Тешко је паћи на крај с ратоборним Ашантима. То је осјетно године 1874 и лорд Волселеј. Кумаси, данас варош од 80000 становника, била је тада заузета, од усташа опустошена, а краљев двор, који су подигли Холандези, био је спаљен. Најближи повод садашњем устанку, била је неопрезност гувернера, што је дао из престонице одстранити „златну столицу“, палациј ашантских прица.

И у капској колонији не иду ствари за Инглезе онако, како они желе. Предсједник министарства капске колоније, Холандец Шрајнер, предао је прошле недјеље оставку у руке гувернера Милнера, коју је овај примио и његово мјесто Инглезу Гордон Спрингу повјерио. Разлог овој оставци имаде се тражити у несугласицама између министара поради тога, што су Инглези, а у првом реду сам гувернер Милнер, сп-

Претплата шаље се поштанском упутницом непосредно администрацији „Гл. Црног.“ на Цетиње, или отирањем новина на коју драго пошту, а коме је паричије, може се претплатити код г. Петра Ражадановића, К. Ц. агента у Котору, а у Србији код г. Мите Стајића књижара у Биограду. Допише се шаљу уредништву. Рукописи се не враћају. За огласе плаћа се: за сваку ријеч или за број од пет црвара по 8 новчића за први пут, а за сваки даљи пут по 2 новч.

ДОПИСИ.

Колашин, 2 јуна 1900 год. (Несретна погибија.) 25-ог маја о. г. цикнула је пушка на Бабљаку и угасила бујни живот Миловану Д. Меденицу, заступнику окр. капетана и предсједника окр. суда у Колашину.

Око 11 сати прије подне, пошао је од куће у варош и водећи за собом плаховита дората и не слугећи на погибију напшао је на засједу, па пропавши ју за 20 метара, хтједе узгазати коња; но у тај мах, из густог јошкког омотка, пуче пушка, те погоди срце Милованово и он се преко коња у љутом шкрипу грозно стропшта, и без да се и ријеч са уста његовијех чула, испусти свој дух...

Разлегао се тужни глас широм колашинске равни и муњевитом брзином допрло до тужног дома командирова, те одјекнуло дубоко у срца родитељска, гдје остави вјечите трагове прила свога. Скупило се је мноштво људи на глас те злогласне пушке и убијени Милован однесен је у тужну кућу његову, гдје су одмах почеле долазити поворке покајница извијајући жалосне мелодије своје. Око 10 сати другог дана и потоњи су покајници из Мораче стигли, а из околине Колашина и Васојевића долазили су преко свега дана...

Тачно у два сата по подне кренуло се је са мртвачким тијелом пут вјечне му куће, а пред жалоснијем домом дирљиво се са врлим покојником опростио Миле Лазаревић... Спровод је био величанствен —, шест свештеника и четири учитеља ијевали су ону жалосну пјесму, којом се наши упокојени прате на непорочни пут; чета војника шла је парадно пратећи два шапалирца, а четири официра одавали су му потоње почаст. На Дивном брду држан је мали парастос, гдје су стигли грађани Колашина са предсједником Ф. Кривчевићем на челу. У три сата дошло се је на Блатину, гдје је у новом храму завршено опјело над покојником, по свршетку којег се на црквеним вратима с покојником опростио Секуле Добричанин, учитељ дирљивим говором...

По овом је покојни Милован положио у хладну кућу, а послје тога опростио се с њиме гануљивим ријечима још и командир Павле Вујић, као с другом својим.

На глас овог несрећног догађаја похитали су са Цетиња г. г. Мило Дожић, шеф секретаријата В. Суда, Раде Меденица, поручник и Сава Драговић, секретар и сјутри дан по погребу дошли су на гроб покојног Милована, па појетили тужни остатак и храбрили га, да не клоне под теретом големих туге која се може само осјећати, а пером и ријечју не да се изразити. Сви су се овом приликом показали као њежна браћа.

Покојни Милован рођен је 1873 год. Основне науке довршио је у ман. Морачи, а гимназијске на Цетињу, по свршетку којих га је Његово Височанство Господар дао министру правде г. Балтазару Богшићу, да се код њега, као секретар усавршава у познавању законика и судских вјештина. Ту је остао практикујући се, двије године дана и за ревизионо рад добио је крет Данилова реда IV. степена. Будући је било упражњено мјесто окр. капетана у Колашину, узвишени Господар, увиђајући у њему способна младина посла га тамо као заступника окр. капетана и предсједника окр. суда. Ту је дужност вршио пет година.

У потоњим даним живота имао је да изврши важну мисију на граници нашој и отоманској, коју је на задовољство Господарево и Султаново отпочео био са честитим Миром-Ива Шемсудин-пашом, за што га је Његово Височанство Султан одликовао Османлијом III. степена и сребрном митијазом. Но посао му оста недовршен.

Какав је глас покојник узивао међу нашим прекограничарима, јасно се види

из тог, што су на глас његове погнубије дошли Пропијенци с браћом из сусједних села са својим учитељем. Јакобом Војновићем на челу и горко га оплакали.

На глас несретне Милованове погнубије примио је отац његов, командир Драгиша, много писмених и телеграфских изјава саучешћа, од којих је без сумње највише ублажила бол оцајетог родитељског срца она од Ђ. В. Господара, која овако гласи:

Господину командиру Драгиши Перкову
Колашин.

Сами Бог Његовом великом милотошћу може ублажити твоје јутрос покошено срце. Но куд си јунак, буди паметан, мога ти леба.

Књаз Никола.

Њег. Високопр. г. Митрополит Митрофан јавља пак тужном оцу ово:

Вијест, да је погинуо Милован врло ме је ожалостила и ту жалост дијелим с тобом заједно.

Још ћемо напоменути писмено саучешће Њ. Екс. Г. Мирн-Лива Шемсудим-паше, из којег се види, у каквим је пријатељским односима покојник с њим био. Г. паша завршује своје саучешће овако:

Ви господин Драгиша, жалите сина као отац; вјерујте ми и тврдо будите увјерени и срцем и душом, да га и ја подједнако жалим с Вама, и учествујем у превеликој жалости за превеликим и пенакнадним губитком Вашег сина, покојнога Господина Милована, чијој праведној души нећу Бог да у рају наслее. Моја је жалост велика као и Вапа, али Бог нека поживи Вас, синове и унуке, јер је Бог најправеднији, те и Вама осталим нека дарује здравље и живот, а праведној души покојнога Милована царство Божије.

Ваш ожалостљиви пријатељ
Мирн-Лива Шемсудим-Паша.

Осим ових изјава саучешћа, примио је командир Драгиша још много других и од првих лица у држави, а неке и од преграничних турских поглавара, из којих се јасно види, колико је покојни Милован љубљен и поштован био, како код својих предпостављених, тако и код својих многобројних пријатеља и садругова.

Члан В. Суда г. сердар Раде Пламеницац и члан окружног Катунског суда г. Ристо Поповић, послати су у Колашин да учине истрагу противу убијце пок. Милована.

Њижевносћ, умјетност и просвјета.

(Петогодишњица Краковског универзитета.) 25 маја о. г. прославио је полски народ петогодишњицу свог старог јагелонског универзитета у Кракову. Овом значајном културном прославом поносе се не само Пољаци, већ и сви Словени, јер њом се јасно показује, како су Словени од старина били приступачни култури и науци и како нијесу били Германци — као што они кажују — просвјетитељи Словена већ напротив, ако је ко примао просвјету

од кога, примали су је Њемци од Словена, а не Словени од Њемаца. Прве велике школе у сјеверозападној и сјевероисточној Јевропи отворене су међу Словенима а не међу Њемцима. Стари прашки и краковски универзитет живи су докази тога, и зато су те двије велике школе ника свега Словенства, а не само браће Чеха и Пољака.

Краковски универзитет као најстарији у Пољској, основан је год. 1364 под владом пољског краља Казимира Великог а с пристанком папе Урбана V. Тај универзитет б' јаше у многоме сличан у оном времену најзнаменитијем болоњском универзитету, а звао се тада „Краљевска Академија“. За владавине наследиога Казимира Великог т. ј. под владом пољског и угарског краља Лауша Анжујског биде овај просвјетни завод сасвијем запуштен. Тек Лаушева кћи, а унука Казимира Великог, краљица Јадвига подига га је поново на врло високи научни степен, давши му као помоћ већи дио свог мираза. Краљица Јадвига пада такођер у заслугу, што је на Краковској Академији основан и богословски факултет, кога Академија у свом почетку не имахаше, а тијем постаде од Академије потпуни универзитет.

Краљица Јадвига умрије г. 1399, а годину дана после њене смрти, дакле годину 1400. у мјесцу јуну свечано је отворен сасвије краковски универзитет, који се од тога доба још и „јагелонски“ зове, што је препорођен и подигнут на високи научни ступањ, заузимањем супруге првог пољског краља из династије Јагелона, краља Владислава Јагелана.

Краковски универзитет био је у почетку на далеко чувен са свог научног гласа. У њему је учио од 1491 год. и знаменити астроном Никола Коперник, који је својим проналасцима учинио огроман преображај у схватању о наслон. Али око год. 1530 поче венути слава јагелонског универзитета ушљед тога, што се почео по примјеру осталих универзитета претварати из опште-јевропског у народни, искључиво пољски универзитет. Међу Пољацима било је ипак ваада људи, који су радили да се не угули ово славно огњиште науке и јагелонски универзитет постоји и сада, проширен и снабђен знатним средствима тако, да потпуно одговара захтјевима модерне науке. У њему је пуно живота и рада, те ће, ако Бог да, трајати и радити вјекovima на корист цијелог човјечанства.

Примили смо на приказ слијодеће књиге:

„Черногорска историја передъ судомъ архимандрита Илариона Руварца“ (по поводу его сочинения „Montenegrina“ — „Прилози историји Црне Горе“).

Ова брошура била је штампана у „журналу руског Министарства Просвјете“, као чланака, а потписана је са „Р-цѣ“.

Питања, о којима се у брошури говори, дијеле се на троје: I. Да ли је Црна Гора била независна за вријеме владања, и да ли су владике у ствари њом управљали? II. Владика Данил Петровић Ње-

гош и други владике од те куће и питање о династији; III. Истребљење потурица.

Ово и јесу оја питања, која је II. Руварац у својим „Montenegrina“ најдешће претресао, те у њима обарао све оно, чим се до данас како Црногорац, тако и други Србин поносили могао. Можемо слободно рећи, да је читаво српско јавно мишљење осудило ово тенденциозно Руварчево писање и да жали, што је он при тако високој својој научности сувише субјективан у претресању историјских питања; а ова брошура није ништа друго, до још један глас подигнути против Руварца, али глас такав, који како се види, познаје живот и историју Црне Горе до најмањијих појединости, те на основу тога свога дубокога познавања претреса више поменутих питања и долази у њима до закључака, који су савремено противоложни Руварчевијем закључцима.

Радо би се и више позабавили овом брошуром, али ћемо то оставити за другу прилику.

— Звезда, лист за забаву, поуку и књижевност, који је до сада излазио у Биограду трипута недељно, излази сада у мјесечним свескама од 8 табака и стаје годишње 15 круна. Уредник јој је Јанко Јанко М. Веселиновић а власник Ст. М. Веселиновић. Изашла је свеска I. за април, са врло обилатом и лијепом садржином, од које нарочито истичемо: „Кнез од Сиберије“, пријевод Додоина „Таргарена из Тараскона“, чланак Ј. Скерлића о Цону Рускину и једну још нештампану приповијетку Св. П. Ранковића: „Бавоља поста“.

— Питања за прикупљање технолошких обичаја у српскога народа. Саставио Петар М. Илић, професор учитељске школе у Алексинцу. (Одштампано из „Караџића“ за 1900. г. Уредништво „Караџића“ у Алексинцу шаље ова „Питања“ бесплатно, на захтјев, свакоме, ко је вољан да по њима прикупља градиво из нашег народног живота. Исто тако шаље уредништво и „Питања за прикупљање градива о локалним обичајима у Срба“, као и „Питања за прикупљање музичких обичаја у Срба“, која су изашла као посебни отисци из „Караџића“.

НАРОДНА ПРИВРЕДА.

(Љуто вино.) Штедљива домаћица сама себи направи за кућу доброг винског оцта, овако: једно повеће стакло — рецимо од 10 литара — напуни до пошљедње литре добрим и чистим вином. Грло од стакла повеже чистим платном, да ваздух може долазити до вина. Пошље овога остави стакло на какво топло мјесто. Пошље 15—20 дана на пошљини вина укаже се танка опшица, која се прелијева као дуга, кад сунчани зраци падну на њу. Још се брже јавља ова танка опшица, кад у вино успемо нешто мало доброг оцта.

Ова танка опшица проузрокује, да се вино узогти. С почетка вино само гребе, узогтило се је, али пошље 8 до 10 недеља од вина се начинио добар оцат. Ова опшица састављена је од врло ситног оцатног

8. Јуна такођер смо били на мору и прошли поред китолова, гдје смо и угледали врта китона, особито њине водене шмркове. Море је из прва било доста мирно, али 8-га, особито к вечеру, почело је бити све бурније, тако да смо већином били слаби; доцније смо били опкољени маглом, која нам спречаваше слободни ход, а осим ње вјетар, киша и студ (—2°), увеличанаху наша очајна трпљења 9-ог Јуна око 10 сати из јутра, угледамо јужне врхове Спитцберга, а доцније око 3 сата по подне уљегосмо кроз „Isfjord“ (главни залив или средиште осталих) у „Advent bay“, т. ј. у јужну и најпотијују луку Спитцберга.

Чим смо стигли у луку, изнурени физично од ружног мора, изидосмо на сухо ради тјелесног кретања и да разгледамо луку. Својим положајем лука није друго, него један залив од Isfjord-а, опкољен највише с пјешчаним брдима; јужном обалом простире се једна равна, на којој се види кућа с норвешком заставом, а источна јој половина бијаше још ледом покривена, по којему се виђаху на више мјеста успаване фоге (морско теле). Сјутра дан прошли смо по околини у лов, гдје смо се задржали до вечера, премда је било кишло-вато, хладно и вјетровито. Из „Advent bay“ пошли смо 11. Јуна у „Coal bay“ (лука киселог угља), коју такођер као и прву, нађосмо већином залеђену. Чим смо у њу стигли, изишли смо по околини у лов. Својим положајем бијаше она врло удесна за лов; с десне стране од ње дижаху се стрмена брда — сивијем и ледом покривена, с лијеве висоравни, по којима нађосмо мноштво сјеверних јелена, а по подножју им дуж потока, који к мору тецијаху, нађосмо велики број разноврсних птица, особито гусака и бијелих јаребича. Премда нам је познат сјеверни јелен, ипак љу нам га у кратко описати: раста је повеће (као наше обично говедо), зими је длаке смеђе а љети мрке. У прољеће му

квасца (то су живе клице), који на ваздуху сав алкохол из вина претвори у опатну киселину и тако постаје оцат од вина.

Исто се то дешава, кад не сасвим ново вино — рецимо слабије вино од 2—3 године — није сасвим напунило бачву, особито љети кад су топли дани, те је и подрум топао. Чешће се узогти и прио вино, у којем свагда има нешто оцатног квасца због неврјеште њега. Али и бијело вино хоће да се узогти, ако бачва или на-тегача или какав било суд, који се употребљава при винској њези, није био потпуно чист, те је остало у њему мало вина, које се узогтило.

Да се вино не узогти, предупреди-ћемо најлакше тако, ако бачву често долијамо, да увијек до горе буде пуна, а уз то ју увијек добро заправимо. У којој је бачви већ било љутог вина, треба ју добро напарити врућом водом и почешће јако кадити сумпором све дотле, док не претонимо у њу љет вино.

Љуто вино поправити, укус и мирис му на оцат не може се уништити, да се вино не поквари. Чим се вино узогти, треба га што прије продати или потрошити или треба од њега направити оцат и продати га.

Обичај је љуто вино смијешати са мастиком и пустити га да преври. Раде овако: смијешају на примјер 1 барело љутог вина са 2 барела мастике. Пошље врења вино не удара на оцат, али најдлаже за годину дана ипак се узогти све вино, те тако имамо у мјесто 1 барела љутог вина трипут толико. Тако поправљено вино дакле, треба што прије потрошити.

Да вино успјешно сачувамо од тога, да се не узогти, треба нам га у бачви често долијевати и досипати, а затијем пазити на чистоту и не допуштати, да се у подруму остављају киселе паприке, краставци и друга јела са оцтом. Најуспјешније је средство, ако своје вино држимо у хладном подруму.

ДОМАЋЕ ВИЈЕСТИ

Цетиње, 9 јуна

(Тројичинска свечаност у Острогу)

Пијесмо у стању предочити ону хришћанску побожност, са којом се приступа светим моћима Чудотворца Острошкога у манастиру Острогу, особито Боганаца и побожних Херцеговаца, који се неописаним пијететом посјеђавају љивот Св. Василије Чудотворца Острошкога. Говиљама доласе поклонници на овај као и на сваки Тројичиндан у Острогу, гдје су са стране манастирске управе пристојно предсретани и у новом великом манастирском здању у собама понамјештени, како варошани тако и селаци, те се са особитим задовољством кућама враћају.

За ову свечаност дошло је 25 т. м. у Острог Високопреосвећени Митрополит Митрофан с духовенством, и владан заступник г. војвода Ђуро Петровић, који су са својом посјетом увеличали Тројичинску прославу.

У очи празника обављена је свечана вечерња са литијом уз чинодјејство Архи-

изникну 2 рога, који се до зиме веома разрасту и тада му опадну. Женке се плоде једном на годину и то у прољеће. Као диваљ пребива по острвима леденог мора, особито у Спитцбергу, а као питом има га по сјеверној Норвешкој, Шведској и Русији, особито код Лапонца, којима је он све богатство. Питом употребљује се за вучење саоница. Из „Coal-bay“ пошли смо у „Advent bay“, а из ње у „Gross-bay“ (велика лука). Околина брда ове луке бијаху готово сва ледом покривена, који скупштајући се низ њих, чинише над обалом друга мања брда, које бурни таласи у ово доба одмљаху и низ пучину однашаху. У овој луци зауставили смо се читаво два дана, довећи по ледовином фоге. Из „Gross-bay“ пошли смо за „Dansk oc“ — Острво данско — т. ј. сјеверно острвце Спитцберског архипелага, са којег је одважни Андреје у друштва професора Ekholm а и Stindberga-а 16. Јула 1896 год. ваздушном лоптом пошао к сјеверном полу. Идући пролази смо кроз Isfjord, па даље поред острва Књаза Карла — „Prince Charles“ упутили смо се к сјеверу. Идући даље уз обале Спитцберга пролази смо покрај „седам ледених брегова“, који се простираху дуж обале за читаво 4 килом; доцније смо стигли у „Magdalen's bay“, а мало даље од исте средосмо се с ледом, који покриваше цео предњи простор нашег хоризонта. Пошто бијаше немогуће одити напријед, као год ни остати у Магдалениној луци, јер се лед помицаше, па се бојасмо, да нас не би опкољило и тим наше даље путовање спречио, повратисмо се натраг за у „King's bay“ (Краљеву луку). У повратку остао сам за дуго на крми параброда, одакле посматрах недогледну околину 80-ог степена сјеверне висине; спрједа гледах странични лед, ту дрочу стражу сјеверног пола, која поред свијех људских проналазака, још га човјеком оку скрива; с лијеве посматрах сурове врхове ледом и сивијем покривене, а с десне

ЛИСТАК.

АРАЦИ НА ГРОВУ СВОГА КОЊА.

— Millevoye —

Мој пратилац вјерни, узданица права,
Под пијеском ситним непомично спава...
О путнице драги, ма да не знам ко си,
Тугу моју са мном сузама ороси,
Од простора владар више се не креће,
Војна јека њега више будит' неће.
Он је пао, пао у пвијету љети,
Срце му порази стријела проклета.
Кацкице му крви племените красе
Поточића бистрог сјајане таласе.

Али сам казнио ја убицу дреска, —
Са рамена глава пала му је мрска.
Под ногама мојим тјело му се смрли
Ово копље наших погане му крви.
Па на дору гледнух, аох рано љута,
Потепих му, знах га, знах га по три пута,
Ал' залуду, не чу маса бездихана, —
Ископах му раку уред поља равна.

Ето од тог доба, од тог кобног дана,
Ја не имам дана срећом обасјана.
Кроз пустиње скитам, тај простор бескрајни,
Срећа, слава за ме — спомени су давни.
Арапска што бјеше за ме срећа свака,
Данас није друго до ледена рака.
Куд камиле ходе, заплалам друже,
Нити љубим поља, нит' мирисне шуме.

Кад у подне сунце припећи хоћаше,
Под мирисном сјењом оп мене вођаше;
Бораше се с Мавром поред мога крила,
Преса су му ваада мојим штитом била.
У аду и у добру ваада друг ми смјели,
На ногама чиме зора се забјели.
На рочишта, ратна нит' љубавна била,
Ка' муња ме лака носаше на крила.

Ал' пратилац вјерни, узданица права,
Под пијеском ситним непомично спава...

Ж. Драговић.

мандрита Острошкога Петронија и протођа-
кона Филипа Радичевића, на којој су кроз
дуже вријеме трајао молитвена бденија са
споменом оних особа, које су писале бде-
нија за своје здравље.

Сјутри дан 28 маја одслужена је Ар-
хијерејска служба уз велики број свештен-
ства, на којој је отац Протођакон говорио
многострпље за здравље Његовог Висо-
чанства Господара, Књигоње Милена и свега
Владајућег Дома.

Посље причасне Митрополит Митро-
фан говорио је сходну бесједу, која је на
присутни народ пријатни утисак учинила.

Посље службе народ се веселио и
пјевао, заводећи народна кола. Пјевање је
трајало непрекидно цео дан.

У колико се слави овај велики Божи
угодник, виђети се може и из владалачке
побожности, која је својствена нашем узви-
шеном Господару, те у славу великога
Бога и његова Чудотворца Светога Васи-
лије подиже колосалну цркву Светога Васи-
лије на Петровој главици у Никшићу,
која је у свему потпуно довршена, и за
коју се чине спреме за свечано освећење.

Посље Тројичинских светковина госп.
Митрополит ишао је у Никшић, да види
довршетак Василијеве цркве, одакле се
преко Подгорице 4 јуна на Цетиње повратио.

II P.

(Личне вијести) Ових дана бавио се
у нашој средини Др. Алфред Јенсен, про-
фесор словенске литературе на универзи-
тету у Штокхолму. Г. Јенсен познат нам
је још од свог превода „Горског Вијенца“
на шведски језик, а у новије вријеме пре-
вео је и више пјесама И. В. Господара и
поједине одломке „Балканске Царице“.
Сада се нарочито занима изучавањем Гун-
дулићевог „Османа“ у Дубровнику.

И познати наш пријатељ Др. А. Бал-
даи, доцент на универзитету у Болоњи,
био је ових дана овдје и продужио је
одавде свој пут у Проклетије ради изуча-
вања тамоничке флоре.

(Из нашег позоришта.) Послије
„Књаза Арванита“ образовало нас је Кр-
смановићеву друштво лијепом мелодрамом
„Стари Каплар“. Главни лице у том ко-
маду јест каплар Симон (г. Миловановић),
који од великог душевног потреса уред
комада од једног онијема, па се мучи и
трпи тешке душевне боли, док му се нај-
послије и опет ушљед превеликог узбуђења,
не изврати говор и он, вас сретан, не
парече оно име, око којег се врти цео за-
плет у комаду. Г. Миловановић одиграо је
ту своју тешку улогу баш извршено. Цијели
команд у опште успио је напредно, јер се
је јасно видјело, да су сви чланови Кре-
мановићевог друштва велики труд уложили,
да представа испане што боље, на чем им
је задовољна публика опетовано похваљу-
вала... И музика, која прати нијеме покрете
старог Каплара, веома је лијепа, а оркестра
под управом г. капелника Вимера, одсви-
рала ју је великом прецизношћу.

— Српска Књижевна Задруга у Би-
ограду спремила је за IX. коло својих
издања ове списе: 1. Трећу и завршну
свеску „Историја Г. Зелена“, под уред-
ништвом П. П. Ђорђевића. — 2. Пјесме

у пучини модног мора, гледах бијеле једре-
наче норвешких ловаца. Укупно све то
бијаше с једне стране дивно и величан-
ствено, а с друге тужно и тајанствено.
Веома ми је жао, што нијесам могао ви-
дјети Данско Острво, острво Амстердам и
Smeerenberg-ову луку, све троје важно због
своје прошлости; прво „Данско Острво“
важно је због поласка Андрејевог из „Virgo
baie“, друго двоје поради насеобина Хола-
деза, који су послје проналазца Спитц-
берга (1603 год.) становали по њима и
љети ловили китове. Данас по њима нема
ништа друго осим ровишта њихових бивших
колица; а у острву Амстердаму има и је-
дан споменик, којег им је потомство уздигло.

Дошавши у „King's-bay“, пошлци смо
у њене уске и ледене заливе, да ловимо
фоге; дошлци смо пак тумарали смо по обали јој,
ће најбоље на гробове — по налажењу се
записима — италијанских морепловаца, ко-
јима се је 1893 год. у истој луци скрхао
брод и они без помоћи покапали од глади.
Ових тужних споменика велик је број по
острвима Леденог мора, било од глади,
било од болести — скорбута, коју произ-
рокује влажна студ поларног поднебља.
На „King's bay“ вратили смо се к југу
и улегли у „Green Harbour“ (Зелена скела)
и по истој ловили јелене. У овој луци
видио сам ровишта колибе одважних рус-
ког ловца „Старашчина“, који је у почетку
овог вијека — како се прича — у њој
живио од 23 до 39 год.; чини се зна, да
је 15 узасебних зима у њој провео и нај-
послије од старости 1826 год. умро; данас
му се види гробница на улазу у Isfjord.
Из Green Harbour пошлци смо у Advent-bay,
а из ње у „Kliffen-bay“, из које се
се вратисмо у Coalbay пошто је била не-
присетљива због леда. 21. Јуна у 7 сати из
јутра изишли смо по истој околини, гдје
смо били и први дан, а око 12 по подне вра-
тили смо се с ловом од јелена и небројено
разноврсних птица. Сјутра дан пошлци смо

Ђуре Јакшића, с предговором о животу и
раду пјесникова од пок. Светислава Вуло-
вића. — 3. Милан Наранџић од Ј. Игна-
товића, под уредништвом Момчила Ива-
нића. — 4. „Причања Вука Дојчевића“
од Ст. М. Љубише. — 5. „Порушени идеали“,
роман Свет. Ранковића. — 6. „Ивенок“,
роман Валт. Скота, у пријеводу Ч. Петро-
вића. — 7. „Планина“ од Е. Реклија, у
пријеводу Ђ. Милијашевића

(Из главног одбора за поди-
зање дома умоболнијех.)

Преко Књ. Црногор. агента у Котору
г. Петра Рамадановића г. Јеншо Ђурковић
из Албике приложио је — — фор. 150.

Преко секретара Књ. Црногор. ми-
нистарства иностр. дјела Слава П. Рама-
дановића г. Петар Маркиз од Ферари ф. 44.

А из Русије приложено је: Од С. Петер-
буршког губерњског правленија одјељења I.
стола руб. 36. — — — — — фор. 67-20.

Од Пристава 2. стана С. Петербуршкога
ујезда руб. 42. — — — — — ф. 50-40.

Од Слушког уједног исправника, Минске
губерније руб. 9. — — — — — ф. 10-80.

Од Новоуземског уједног исправника
Самарске губерније руб. 6. — — — — — ф. 7-20.

Од начелника Сохаческога ујезда Вар-
шавске губерније руб. 3. — — — — — ф. 3-60.

Од директора гимназије Прилуцке у
Полтавској губер. г. Фирсова руб. 40, ф. 48.

Од Бахмутског уједног исправника
Јекатеринославске губер. руб. 12, ф. 14-40.

Свега: фор. 395 60;

Од прије: „17602 06;“ око ж. 16036; брва 74;

Укупно: „17997 66;“ „16036;“ „74.

(Наставиће се.)

РАЗНЕ БИЉЕШКЕ.

(Персијски шах на путу.) Персијски
шах Музафер — Едини кренуо се већ на свој
велики пут по Јевропи. Ових дана дошао
је у полску пријестоницу Варшаву, гдје
је службено и свечано дочекан. Ова вар-
шавска војска (54 батаљона, 15 ескадрона
и 10 батерија) правила је шпалир кроз
улице, кроз које је шах пролазио. Из Вар-
шаве пошао је шах у Вогезе на лијечење,
гдје ће бити четири недеље.

Послије тога ће посјетити парижку
изложбу, па ће тек одакле поћи на пут у
службене походе јевропских дворова. Пут-
ни програм још није установљен. Сигурна
је само похода на бечком двору, која ће
бити коцем септембра или почетком
октобра.

Ова ће похода бити свршетак јевроп-
ског пута. Из Беча ће ићи шах у Бу-
димпешту, а одавде у Цариград.

(Фонографска архива.) Бечка царева
академија наука одлучила је, да оснује
архиву, у којој ће се на фонографским
ваљцима чувати глас и говор славних и
знаменитих људи, изговор разних језика
и дијалеката и савремена музика и пје-
вање. У тој архиви далеки потомци моћи
ће чути гласове и гласове својих славних
предака, моћи ће из самих уста својих

кроз Isfjord у Sassen bay, кроз коју најбоље
повећи број јелена, пошто земљиште бијаше
доста равни и за пасишта одесно. Из Sas-
sen-bay пошлци смо 23 јуна на Гушчије
острво — Goose's-Island, — и по њему најбо-
ље мноштво разноврсних птица, особито
Aider (сличне дивљој патки) подариће га-
лобе — (којих има дивје врсте, једни као
и наши обични, а други жутоносогласне
боје и величине као наши гаврани) и дивље
гуске, сличне нашим. С острва пошлци
смо у Skan's bay нарочито за то, да бисмо ви-
дјели остатке негдашње рудокопнице. До-
шавши у њу, гледах смо с особитом радозна-
лошћу унутрашњост кућа, у којима су за
вријеме рудокопства пребивали радници; на
овај поглед човек дирнут неким тужном
самоћом, промишља на судбину прошлости,
као да је у каквом музеју, који чува неди-
руте остатке каквих важних личности, или као
да је над откопима Помпеја, где се виђа рас-
поред кућа онако, како су биле 98 год.
по Хр. т. ј. пријед, него ли их је вулкан-
ска лава затрпала. И овђе се види исто
такво све у реду онако, како је било оста-
вљено назад 26 година када су станов-
ници коначно зауставили рударство и куће.
С лијеве стране кућа налази се мало гроб-
ље од 14 гробова, који су свједоци туж-
ног стања онијех, који ту пребиваше. Оје-
верно од кућа у једном бријегу налазе се
бивше рудокопнице, које сада бијашу већи
— нам затрпане, јужно пак од обале мора
у простору од 600 метара, вођаше гвоздени
пут, који је служио за превоз материјала.
Из Skan's-bay пошлци смо поново у Coal-bay
и премда вријеме бијаше хладно и кишо-
вито, ловисмо цео дан по њеној околини.
Тог дана допрли смо до огромног леда
(Inlandsis), с којег у дубину од 40 метара
падаше водопад, који у заједници с оста-
лима, што окружавашу тај лед, сачињаваше
у близини малу рјечницу коју смо — при-
морани ловачком похлепношћу — толико
пута морали прелазити.

старих чути, како су они у давној про-
шлости говорили и свој језик изговарали,
и напошљетку моћи ће чути пјевање и му-
зику из старих времена. Напредак науке
и примјена њених проналазака на прак-
тичан живот све више укида размаке у
простору, па ево сада и у времену. Већ
према садашњим саобраћајним средствима
нема више даљина на свијету; а фонограф-
ске архиве, ако им се додаду још и кине-
матографске, учиниће да не буде више да-
љина ни у времену, јер ће будући вјекови
моћи својим ушима чути и својим очима
видјети све звуке и покрете живота из
далеке прошлости.

Телеграми Бечког „Кор. Бира“.

СОФИЈА, 1 јуна. — У округу
Варна побунили су се сељаци због
побирања десетине. Ушљед тих
неред проглашено је опсадно стање
у Шумли и Варни.

РИМ, 4 јуна. — Краљ је отво-
рио парламенат престоном бесједом.
У својој бесједи изјавио је Краљ, да
има поуздања у парламенат, да ће
умјети пронаћи средства и начин, да
се испуне дужности. Савезници Ита-
лије и извршни односи са свијем
велесилама дају земљи сигурност,
да ће интереси народни у свим при-
ликама бити пажени. Краљевска по-
родица бурно је поздрављана по
улицама и при уласку и изласку из
сената.

РИМ, 4 јуна. — За председ-
ника у комори изабран је Гало са
242 гласа.

РИМ, 6 јуна. — Пелу са својим
министарством дао је оставку. Ко-
мора је одложена до суботе.

РИМ, 7 јуна. — Краљ повје-
рио је Сараку, да састави ново ми-
нистарство.

ЛОНДОН, 9 Јуна. — Кедив
оболио је од знакова дифтерије и
прекинуо у пристану Викторија своје
путовање у Лондон.

Англо-бурски рат.

ПРЕТОРИЈА, 6 јуна. — Бури
навалили су на позицију на Занд-
риверу. Одбијени су. Убијен је 1
официр и 2 војника, а рањен 1 офи-
цир и 8 војника.

Побуна у Кини.

ЛОНДОН, 3 јуна. — „Тајмс“
доноси из Тијенчина, да је било оз-
биљног боја близу Пекинга између

међународних трупа и кинеске вој-
ске. — Листови доносе вијести из
Шангаја, да се не потврђује по-
шљедњи глас, да је аграда јапанског
посланства спаљена и да је јапански
посланик убијен.

ЛОНДОН, 3 јуна. — Дописник
„Рајторовог бироа“ телеграфисао из
Тијенчина, да се тамо мисли, да ће
кинеска војска напасти на међуна-
родно чете близу Фенгтаја, и да ће
кинеске фортификације и ратни бродови
пуцати на иностране бродове и тор-
подњаче, које су се усидриле код
Пејха. — Пронеси се глас, да ће у
петак кренути напријед 1.700 ме-
ђународних војника пут Пекинга.
10.000 кинеских, јевропски извучених
војника, под командом генерала Гва-
неа, још се налазе у Шангају.

ЈОКОХАМА, 4 Јуна. — Овдје
влада велико узбуђење поради тога,
што су кинеске чете убиле јапанског
посланика у Пекингу. Новине пози-
вају владу, да иште потпуну задо-
вољштину.

ХОНГКОНГ, 4 Јуна. — Нере-
ди породили су се близу ријеке
Хикјанг. Пронеси се глас, да се
много устаца налази код Квејхина.

БЕРЛИН, 4 Јуна. — Из Ти-
јенчина дошла је овамо вијест из
поузданог извора, да су Боксери
улегли у Пекинг 31 маја у вече, да
су разорили неколико мисионарских
станава и навалили на легације.
Навала ова одбијена је. Понашање
кинеских чета против Боксера сум-
њиво је.

ЛОНДОН, 4 Јуна. — Новине
доносе депешу из Тијенчина, према
којој су Боксери запалили јуче три
инглишко-американске цркве и више
кућа, у којима странци пребивају.

ПАЗИЗ, 5 Јуна. — Конзул
француски у Хонгконгу не јавља
ништа, да је убијен немачки посла-
ник у Пекингу и да су тамо пору-
шене легације. Конзул у Тијенчину
јавља, да јевропска одјељења, одро-
ђена за Пекинг, иду сасвијем споро.
Чете са артиљеријом послате су из
Тонкинга пут Тијенчина, а друге
упућене су из Француске.

БЕРЛИН, 5 Јуна. — Од прек-
јуче нема никаквог телеграфског са-
обраћаја између Чифу-а и Тијенчина;
једино је познато, да инострана одје-
љења иду пут Пекинга и да су
много јапанске чете дошле у Таку.

БЕРЛИН, 5 Јуна. — Волфбиро
јавља из Петрограда, да руска вла-

вам исту што боље опишем. Над обалом
у сриједи омање равнице, налази се једна
гостионица (Turistbytt), направљена од дрва
у Норвешкој и овђе г. 1895 намјештена
од норвешког друштва „Vesteraalen“ за
обезбједити боравак путника. За њу се
може рећи, да је једина у цијелом Спитц-
бергу, снабђена свим потребама, ће пут-
ник може доста удобно одпочини. Ниже
гостионице у одстојању од 200 мет.
налази се мала колиба, у којој су зимовале
дивје норвешке фамилије, нарочито по-
сласте из Норвешке за пробу, да ли би се
могло живјети у Спитцбергу. Дошавши с
њима у додир, описиваху ми њин живот
и муке, што су имали за вријеме зиме.
Поред вјечне самотности подариће ноћи, не-
сносну студ од — 40°, пустињску самоћу,
имали су се борити — по мјесечини —
још и од напада бијелих међа, (којих
већи број бијашу убили).

Такав зловестан живот бијаше про-
узроковао међу њима болест, особито међу
мушким, од којих је био један слаб од
скорбута, а други од злих пошљедина
посјека по руци. Обојица су за дуже вре-
мена морали остати у постељи, а по њихим
ријечима Бог сам зна, како би и свршили,
да није дошла И. К. В. Књигоња Јелена,
за чију благонаклоност, лично лијечење
и материјалну помоћ, немаху ријечи да
изразе своју душевну благодарност.

Над морем у луци, осим нашег и
Augusta-Victoria — параброда, бијаше још
повећи број норвешких једрењача, на који-
јема одважних норвешких риболовци за ври-
јеме поларног дана лове по остријма леде-
ног мора фоге, салмоне, бијеле међеде,
сјеверне јелене, лиснице и друго што ту
пребива.

(Наставиће се.)

Премда смо већ у кретању, били изашао
сам још једном по околини Advent-bay да

да није добила потврду о вијести, да су посланства у Пекингу разрушена и да је њемачки посланик убијен. Волфбиро јавља из Такуа, да командант њемачког одјељења јавља, да се је поради поправке жељезнице морао више дана зауставити у Лангфангу (на пола пута пред Пекингом). Курир америкаанске легације јавља, да су кинеске чете скупљене пред Пекингом, да зауставе међународну војску.

БЕРЛИН, 5 јуна (у вече) — Њемачки конзул у Чифу јавља, да су легације у Пекингу заузеле.

ЛОНДОН, 6 јуна. — Из Шангаја јавља се од јуче: Пошто је отправљен ултиматум команданту у Таку, 17 фортица отворише ватру против иностраних ратних бродова. Ови одговорили и ућуткаше кинеске топове. Фортице су за тијем заузеле. На њемачком броду „Илтис“ убијена су 3 човјека, а 7 је рањено. Два инглеска официра и 4 војника такођер су рањени. Инглески ратни брод општећен је.

ХОНГКОНГ, 6 јуна. — Досад још се не потврђује вијест, да су заузеле легације у Пекингу.

ЧИФУ, 6 јуна. — Кинези бомбардирају предграђа и Тијенчину, у којима станују странци.

ТОКИО, 6 јуна. — Јапан послао је у Кину 2000 људи, други ће слиједити.

БЕЧ, 7 јуна. — Новине доносе, да је руска влада депешом јавила, да шаље 4000 људи у Кину за одбрану поданика руских и јевропских у опште. Из Рима јавља се, да ће се у Кину послати велики број војске.

ПАРИЗ, 7 јуна. — У министарском вијећу изјавио је Делкасе, да између владелица постоји непрестано потпуно сагласје у свим питањима односно Кине.

ЛОНДОН, 7 јуна. — Из Чифу-а јавља се, да су сада фортице у Таку заузеле са обје стране ријеке. Кинези отворише 17/VI (по нов. кал.) изнепада ватру. Губитци међународних чета износе: 1 Инглеа убијен, 4 рањена; 3 Њемца убијена, 7 рањених; 16 Руса убијених, 45 рањених; 1 Француз убијен, 1 рањен, Кинеске торпедбаче, које су биле код Таку-а, заузеле су.

БЕРЛИН, 7 јуна. — Ратни брод „Ирене“ отпловио је данас са 240 војника у Таку.

ЛОНДОН, 7 јуна. — Јапан одлучио је, да одмах пошаље у Кину још 3000 људи.

БЕЧ, 8 Јуна. — Јуче издата је заповијест, да буде спремна за полазак у Кину прва дивизија ратног бродовља.

РИМ, 8 Јуна. — Консул италијански у Шангају јавља данас, да су легације у Пекингу спашене.

ЛОНДОН, 8 Јуна. — Из Шангаја јавља се новост, коју потврђује и курир, да је адмирал Сејмур дошао у Пекинг 17/VI (по нов. кал.), али не јавља се ништа о положају у Пекингу, а то задаје велику бригау. „Рајтер“ јавља из Шангаја: По вијестима из поузданог кинеског извора, биле су иностране легације у Пекингу у сигурности још прије четири дана. Сејмур стигао је у Пекинг са међународним четама. „Дели Експрес“ јавља из Шангаја: У биткама око фортица код Таку-а убијено је 700 Кинеза, а 100 заробљено.

ШАНГАЈ, 8 Јуна. — Проводе се, да су чете руско са много топова дошле испред Пекинга и навалиле на варош са двије стране.

БЕРЛИН, 8 Јуна. — Волфбиро јавља из Чифу-а: 300 Руса, одјељење њемачко и инглеско, искрцали су се у Таку. Од Сејмура нема никаквих вијести од 13/VI (по новом).

БЕРЛИН, 8 Јуна. — По наредби царевој имају бити спремна

за полазак у Кину два баталеона помораца.

ЛОНДОН, 9 јуна. — Из Шангаја јавља се, да је Сејмур на челу међународне војске уљегао у недељу у Пекинг последије неколико бојева.

ТАКУ, 9 јуна. — Адмирални закључили су, да управе прокламацију на све власти у Кини, у којој се говори, да ће међународне чете напасти само Боксере и оне, који ће сметати напредовању Јевропејаца у Пекинг, који долазе, да чувају своје сунлеменике.

ХОНГКОНГ, 9 јуна. — На представку иностраних консула сагласно се „Лихунгчанг“, да остане у Кантову.

ТОКИО, 9 јуна. — Званично се јавља из Чифу а, да је запаљена колонија странаца у Тијенчину.

ПАРИЗ, 9 јуна. — Делкасе прочитао је у парламенту депешу, у којој се вели, да нијесу општећене ни легације у Пекингу, нити да су странци повријеђени.

Објава.

Кућа Милована Цаковића постојећа у овој вароши у „Иванбеговој улици“ број 10 —, поземљина од 7 мт. и 60 см. дужине и 6 мт. и 30 см. ширине —, износи се на јавној продаји за измир дуга трг. фирме „Anglo Montenegro“ из Подгорице.

Ко би желио поменути кућу купити, нека се пријави потписатој Управи 1 августа тек. год., ког ће се дана понудиоцу највеће цијене уступити.

Број 1134.

Цетиње, 26 маја 1900 год.

У П Р А В А

ОПШТИНЕ ВАРОШИ ЦЕТИЊА.

Број 48
76

Објава

Пошто се није нико пријавио на 1 марта текуће године да купи кућу Неша Ивановића, постојећу у улици Катунске улице у овој вароши, према издатој објави потписате Управе од 16 децембра прошле године Број 1647 преко „Гласа Црногорца“, то се поново продужује продаја исте куће до 1 јула ове године, којег ће се дана уступити понудиоцу највише цијене.

Број 1034.

Цетиње, 11 маја 1900.

У П Р А В А ОПШТИНЕ ВАРОШИ ЦЕТИЊА.

Број 44
69

Објава.

Овијем се износи на јавну продају кућа поземљина Божка Радова Шћеповића, која је дугачка 5:50, а широка 7:20 мет., са 7²/₄ рала орачнице и косачице и са 20 рала ледине — пола — у близини исте куће, које се имање налази у капетанији Горњо-зетској на Куће Шћеповића, — за измир заставног дуга, којег речени Шћеповић дугује Управи Општине вароши Никшића.

Ко би желио поменуто имање купити тај нека се пријави 27 јуна ов. год. у канцеларији овога суда, јер ће се тога дана потписати понудиоцу највише цијене.

Позивају се сви они, који имају право прече купње, а желе се нагнети у куповини, да тога дана буду присутни продаји, иначе, у смислу 55 чл. оп. имов. законика, последије се неће моћи својим правом служити.

Купац ће се чекати за исплату до 26 октобра ов. године.

Број 164.

Подгорица, 24 Маја 1900 год.

Кап. Ст. Раичковић.

Број 50
145

(2—3)

ОБЈАВА.

Продаја руја округа Брдекога биће на 25 Јуна ове године и свршиће се истог дана на 5 ура по подне. Продаја ће се извршити у канцеларији Окружног Суда на Данилову граду, ког ће се дана уступити понудиоцу највише цијене. Онај који руј узме треба да положи 100 наполеона кауције, било у повцу било у непокретним добрима. Купац такође има положити у готову фиор. 100 на име трошка продајца руја.

Дат ловград, 5 Јуна. 1900.

Канцеларија

Окружног Брдеког Суда

Број 51
84

(1—2)

ОБЈАВА.

За измирење дугова продајем адвокатну кућу: № 2 у „Змајевој улици“, или 42 у „Катунској“. Свака даје по 420 фиорина афита.

Ко жели купити нека ми се обрати.

Цетиње.

Стефан Радовић.

Број 52
32

(1—1)

ЈА АНА ЧИЛАГ

са својом 185 центиметара дугом плавом и бујном косом, која је нарасла употребљујући пуних 14 мјесеци помаду сопственог производа. Моја је п-млада испитана од најгласовитијих ауторитета и пронађена као једино средство против испадња косе, а постигло се сиг-ран успјех аа рашићење косе. Призната је као једино и најбоље средство за бржање тјемењаче. Употребом моје помаде ојача код господи брк и коса и добију последије кратке употребе како брк тако и коса природну свјетлост и јачину а отклана сједоћу косе све до дубоке старости.

Цијена 1 судића круна 2, 4, 6 и 10.

Наруџбине се отпремљу поштом сваки дан онима, који новац унапријед пошаљу или приводе, да им се пошиљка поузећем пошаље. Наруџбине се шаљу на:

ANNA CSILLAG

Wien, L. Seilergasse, 5.

Број 31
П. п.

(9—20)

Погибија МИЛОВАНА Д МЕДЕНИЦЕ.

предједника окр. суда у Колашину, управитеља м р. нахије и погр. комесара.

У највећем потресу наших душевних осјећаја, у тузи дубоко рањених срцаца наших, јављамо сродницима и познаницима нашим, да дике наше, нашег поноса и узданице наше, нашег дивног Милована нема више међу нама — нема га међу живима — убилачка рука прекиде његов бујни и корени живот, а у цвијету младости његове, у 27-ој години.

Непавна пушка злогласница погодила је срце нашег поносног Милована 25 маја у 11 сати прије подне, и врга приу копрену за вјечито на дом његов, и отприла нас вјечитом тугом.

Туга наша неопиисана је, ма и ублажена многобројним саучешћем, те не можемо пропустити, а да не изјавимо најтоплију нашу благодарност: прво Његовом Височанству Господару, који високим благовољењем владарским прати милог и непрежалеог Милована нашег, још од ране младости његове, и својим владарским учашћем приви мелем на грдне ране наше.

Вјечна благодарност наша Његовом Високопреосвештенству господину Митрополиту Митрофану, који постојног Милована онако записно љубљаше, и телеграфично наше љуте болове ублажи. Не изгладива благодарност наша: г.г. предједнику државног савјета војводи Боксу Петровићу; министру војном војводи Пламеницу; министру иностраних дјела, војводи Гавру Вукотићу; његовој ексселенцији Мирн-Тина госп. Шексундин наш; командату и кајмекану брдопољском Сант-бегу; јузбаша мојковачком, Рифат-бегу; ефендији Навид Пивдићу, мекур-пашапорат пограничном; г.г. Јову Мартиновићу, бригадиру; сардару Јагошу Радовићу; Марку Вукотићу; Јовану Лазовићу; Бају Гардашевићу; командиру Јанку Вукотићу; командиру и управитељу вароши Цетиња, Машину Божовићу; окружним капетанима: Јеврему Бакићу, Марку Радуловићу и Јанку Милућу; војничким капетанима: д-ру Ковачевићу и Анапји Милачићу; свештеницима: Андрији Анђелићу, Сави Чузићу, Марку Мартиновићу и Илији Јовићевићу; шефу поште и телеграфа у Колашину, Петру Шкерковићу; шефу секретаријата В. Суда, Милу Дожићу; члановима окружних судова: Ристу Поповићу, Ђуру Матановићу и Милу Мартиновићу; секретару Ђузи Ђураковићу; ађутанту министра војеног, Газиводи; предједнику општине андријевичке Мили Радовићу; поручницима: Николи Митровићу и Радомиру Вешовићу с господом Даницом; секретарима: Митру Ђуровићу, Илији Вукадићу, Павлу Ивановићу и Илији Мартиновићу; учитељима: Алекси Чукићу, Зарији Пулафићу, Радоју Поповићу и Душану Петровићу; телеграфистима: Марку Кусовицу и Богдану Бацановићу и барјактару Тодору Мушикићу.

Вјечна хвала браћи Морачанима и Васојевцима као и грађанству вароши Колашина, који онако оплакали нашег Милована и до вјечне му куће отпратили.

Колашин, 26 маја 1900.

Тужни отац командир Драгиша; мати Мита; брат Милош; супруга Љубица; сестре: попадија Марица, Станица, Видосава, Дуња, Божана и Војана; снаха Анђа; сиповици: Ново и Перко и остала тужна родбина.

Број 53
384

Објава.

Сви они дужници који дугују покојноме Јову Геруну, умољавају се да повце дугујуће одма шаљу г. Петку Пајовићу на Цетиње, за измирити оне дугове које дугује покојни Јово Герун.

Цетиње, 1900.

Комисија.

Број 54
33

(1—3)